

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 65/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **TERVE Production, spol. s r.o.**, Trnavská 37, Pezinok, IČO 35 948 949, zastúpenej JUDr. Daliborom Kuciaňom, advokátom, Žilinská 130, Piešťany, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/16/2024 z 29. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, prikázať najvyššiemu súdu konať bez zbytočných prietahov a zakázať mu pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručенou Okresnému súdu Bratislava V domáhala uloženia povinnosti, resp. nahradenia prejavu vôle žalovaného uzatvoriť kúpnu zmluvu. Žalovaný doručil súdu svoje vyjadrenie, v ktorom okrem iného podal námietku nedostatku právomoci tunajšieho súdu.

3. Súd prvej inštancie, poukazujúc na bod 15, čl. 7 ods. 1, čl. 25 ods. 1, čl. 28 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie č. 1215/2012“),

ako aj ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) uznesením č. k. 23Cb/89/2021-174 z 28. februára 2022 vyhlásil, že vo veci nemá právomoc konať, keďže medzi sporovými stranami neexistuje údajne žiadna zmluva na plnenie ani údajne žiadna dohoda o právomoci súdu, a konanie zastavil.

4. Proti uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3Cob/87/2023-366 z 26. októbra 2023 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP.

5. Proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie žalovaný. Najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol takto:

«I. Podľa čl. 19 ods. 3 písm. b) Zmluvy o Európskej únii a podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predkladá Súdnemu dvoru Európskej únie nasledovné prejudiciálne otázky:

Má sa ustanovenie čl. 7 bod 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie), ďalej ako: „Nariadenie Brusel“, vykladať tak, že žaloba o nahradenie prijatia žalobcovho návrhu zmluvy o kúpe akcií súdnym rozhodnutím sa má považovať za žalobu v „zmluvných veciach“?

V prípade, ak odpoveď na prvú otázku je záporná, má sa ustanovenie čl. 7 bod 2 Nariadenia Brusel vykladať tak, že žaloba o nahradenie prijatia žalobcovho návrhu zmluvy o kúpe akcií súdnym rozhodnutím sa má považovať za žalobu vo veci nároku z „mimozmluvnej zodpovednosti“?

Má sa ustanovenie čl. 24 bod 2 Nariadenia Brusel vykladať tak, že je aplikovateľné aj na konanie, o aké ide vo veci samej z dôvodu, že žalobca sa domáha, aby súd v konaní vo veci samej ako predbežnú otázku posúdil jeho námietku o neexistencii resp. neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ktorým bol schválený prechod akcií zostávajúcich akcionárov (vrátane akcií žalobcu) na žalovaného?

II. Konanie podľa § 162 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku prerušuje.»

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Najvyšší súd postupoval nezákonne, keď predložil z hľadiska hmotného a procesného práva nadbytočne prejudiciálne otázky, z ktorých iba jedna sa týka právnej skutočnosti, ktorú konštatoval odvolací súd. Najvyšším súdom predložené prejudiciálne otázky týkajúce sa otázky právomoci súdov nemajú právny význam a sú i neprípustné, pretože právomoc súdu Slovenskej republiky je založená na viacerých iných právnych skutočnostiach. Ostatné dôvody založenia právomoci konštatované odvolacím súdom ignoroval, konanie prerušil, čím spôsobil prietahy už v takmer tri a polročnom súdnom konaní.

7. Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd konal a rozhodol napriek tomu, že neboli splnené zákonom ustanovené predpoklady prípustnosti na jeho postup podľa § 420 CSP a konal a rozhodol v rozpore s ustálenou súdnou praxou (R 19/2017). Sťažovateľka už vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že žalovaný podal dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a preto navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol.

8. Je zrejmé, že jedným z dovolacích dôvodov podľa § 420 písm. a) CSP je dôvod, keď sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, avšak v prvom rade musí ísť o dovolanie prípustné, teda smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Uznesenie krajského súdu nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí. Je nespochybniteľné, že odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, takže nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP. Z judikátu R 19/2017 je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že je plne aplikovateľný i na vec sťažovateľky a dovolanie malo byť podľa § 447 písm. c) CSP odmietnuté bez dovolacieho prieskumu.

9. Sťažovateľka uvádza, že pokiaľ najvyšší súd neodmietol dovolanie ako neprípustné, musel svojím rozhodnutím nevyhnutne dospieť k záveru, že je buď (i) dôvod na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (stanovísk alebo rozhodnutí uverejnených v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), v tomto prípade judikátu R 19/2017, alebo (ii) dôvod na odklon od právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí trojčlenného senátu najvyššieho súdu (v tomto prípade sp. zn. 3Cdo/236/2016, hoci ide, paradoxne, práve opäť o prijatý/publikovaný judikát).

10. Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd vytvoril absolútne zmätočnú právnu situáciu, keď na jednej strane, ak by dospel k záveru, že je dôvod na odklon od ustálenej súdnej praxe alebo na odklon od právneho názoru v skoršom rozhodnutí najvyššieho súdu, pretože dovolanie neodmietol ako neprípustné, bol povinný predložiť vec veľkému senátu, čo nespravil, a na strane druhej, ak vec veľkému senátu nepredložil, potom nemohol dospieť k záveru, že je dôvod na tento odklon. Nepredložením veci veľkému senátu bolo porušené základné právo sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

11. Uvedené preukazuje, že napadnuté rozhodnutie je zjavne arbitrárne, zmätočné, nepochopiteľné a najmä ústavne neudržateľné, popierajúce ustálenú súdnu prax najvyššieho súdu.

12. Sťažovateľka zastáva právny názor, že pre vo veci konajúci najvyšší súd nie sú splnené zákonné podmienky ani na fakultatívne podanie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“).

13. Vzhľadom na skutočnosť, že právomoc súdov Slovenskej republiky je založená na viacerých právnych dôvodoch, výklad únieového práva Súdnym dvorom, ako ho navrhol žalovaný a s čím sa nezákonným spôsobom stotožnil najvyšší súd, nemá bezprostredný súvis so sporom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Súdny Slovenskej republiky majú preto v prejednávanej veci právomoc prejednať a rozhodnúť spor bez ohľadu na najvyšším súdom nastolené prejudiciálne otázky.

14. Položenie prejudiciálnych otázok najvyšším súdom považuje sťažovateľka za neprípustné a takéto prejudiciálne otázky musia byť Súdnym dvorom (po veľkom časovom odstupe) odmietnuté. V prejednávanej veci je totiž postačujúce, ak by bola právomoc súdov Slovenskej republiky daná čo i len na jednom dôvode podľa nariadenia č. 1215/2012 (čo je v tomto prípade nepochybne splnené), a preto vyriešenie prejudiciálnych otázok, i tak neúplne predložených najvyšším súdom Súdnemu dvoru, je nevhodné, neprípustné a bez právneho významu.

15. Položenie a predloženie prejudiciálnej otázky je vylúčené aj s poukazom na doktríny *acta claire* a *acta éclairée*, čo najvyšší súd (od)ignoroval a tieto nevzal ani do úvahy, ak už nezákonným spôsobom pripustil procesne neprípustné dovolanie.

16. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora je bez akýchkoľvek pochybností zrejmy zmluvný základ právnych vzťahov medzi akcionármi, resp. medzi akcionármi a spoločnosťou, preto sťažovateľka zastáva názor, že je na mieste aplikácia čl. 7 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1215/2012 a táto bola potvrdená viacerými rozhodnutiami Súdneho dvora. V prípade, ak sa vnútroštátny súd obráti na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou, ktorej zodpovedanie už vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe Súdneho dvora, vnútroštátny súd v takomto prípade postupuje procesne neprípustným spôsobom.

17. Sťažovateľkou uvedené tvrdenia a závery odbornej literatúry potvrdzujú aj rozhodnutia Súdneho dvora. Nasledujúcimi rozhodnutiami sťažovateľka preukazuje, že minimálne prejudiciálna otázka týkajúca sa čl. 7 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1215/2012 bola už Súdny dvorom riešená (pri aplikácii na prejednávajúcu vec vyriešená v prospech právomoci súdu Slovenskej republiky). Sťažovateľka tiež tvrdí, že výklad čl. 7 ods. 2 je v rozhodovacej praxi Súdneho dvora vyriešený, a to rovnako v prospech aplikácie tohto článku na prejednávajúcu vec, pretože ide aj o žalobu vo veci nároku z mimozmluvnej zodpovednosti, pričom zo strany žalovaného došlo k narušeniu stavu právnej istoty sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy) a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) uznesením najvyššieho súdu, ktorým predložil Súdny dvor prejudiciálne otázky a dovolacie konanie prerušil. Najvyššiemu súdu sťažovateľka vyčíta arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia a nesprávny procesný postup.

19. Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, ktorých porušenie je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

20. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namietá porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, sa musí uchádzať o ochranu na tom orgáne verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

21. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, ktorých porušenie namieta, sa sťažovateľ aktuálne domáha využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05)].

22. V kontexte napádaných rozhodnutí všeobecných súdov majúci výlučne „nemeritorný“ charakter sa ústavný súd zaoberá aj otázkou možnosti ich ústavného prieskumu. Ústavná sťažnosť je na rozdiel od tradičných opravných prostriedkov budovaných „zdola“ konštruovaná dodatočne – „zhora“, aby pokryla rozhodnutia a zásahy verejnej moci v ich celej šírke a rozmanitosti. Táto univerzálnosť ústavnej sťažnosti umožňuje prieskum rôznych paralelných konaní, ale v špecifických situáciách aj čiastkových rozhodnutí v konaniach, pre ktoré sú typické pomerne autonómne fázy v rámci samotného meritórneho konania dosiaľ neskončeného (m. m. II. ÚS 50/2015, II. ÚS 356/2016). Ústavný súd prispôbuje intenzitu prieskumu typu napadnutého rozhodnutia a musí vnímať aj stav veci v čase rozhodovania (m. m. I. ÚS 516/2019).

23. V konkrétnych okolnostiach veci je predmetom ústavného prieskumu rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým v dovolacom konaní rozhodol o predložení prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru z dôvodu potreby posúdenia správnosti aplikácie čl. 7 a čl. 14 nariadenia č. 1215/2012 a v tej súvislosti i posúdenia danosti právomoci súdov Slovenskej republiky konať a rozhodovať vo veci samej, ktorá je v súdnom konaní sporná. Ide teda o rozhodnutie procesnej povahy, ktorého výsledkom má byť zváženie existencie právomoci súdov ako podmienky súdneho konania, teda vytvorenie podkladov pre ďalší procesný postup dovolacieho súdu.

24. Konanie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je založené na del'be úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom. Je vecou len vnútroštátneho súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke pre vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdnemu dvoru (III. ÚS 388/2010, III. ÚS 18/2018). Subjekty oprávnené, resp. povinné predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru sú upravené v čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. V danom prípade je možné najvyšší súd, ktorý vystupuje v pozícii dovolacieho súdu, považovať za súd, ktorý je povinný obrátiť sa na Súdny dvor, keď sa v konaní pred ním vyskytla otázka nutnosti výkladu práva Únie, keďže pri rozhodovaní o dovolaní proti jeho rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

25. Predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu a na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého obsah je v zásade zhodný) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né procesným postupom všeobecného súdu vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej

poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie je „výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok. Záver o tom, či bolo napadnuté konanie orgánu verejnej moci (v konkrétnostiach konanie všeobecného súdu) spravodlivé ako celok, je závislý od priebehu konania a konečného rozhodnutia. Ústavný súd môže vyhovieť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie práva na spravodlivý proces zásadne iba po zistení, že v dôsledku sťažovateľom tvrdených a ústavným súdom zistených relevantných procesných pochybení všeobecného súdu, ktoré neboli alebo nemohli byť odstránené v konaní o veci samej, bol proces ako celok nespravodlivý, v dôsledku čoho môže byť za nespravodlivý považovaný aj výsledok konania.

26. Pri posúdení, či napadnuté nemeritórne (procesné) rozhodnutie mohlo zakladať porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, ústavný súd vychádza z týchto kritérií: 1. sťažovateľovi bol postupom súdu spôsobený nepriaznivý dôsledok, 2. tento nepriaznivý dôsledok sa vzťahuje na výsledok konania, 3. tento nepriaznivý dôsledok nebolo (nebude) možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

27. Meritórne preskúmanie napadnutého rozhodnutia ústavným súdom v danej procesnej situácii, keď všeobecné súdy zatiaľ neuplatnili svoju právomoc v konaní týkajúcom sa základných práv sťažovateľky, by bolo porušením princípu subsidiarity ako kompetenčného princípu vymedzujúceho vzťah medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 728/2016). Inými slovami, z pohľadu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky je podstatné, že najvyšší súd o dovolaní žalovaného dosiaľ nerozhodol a konanie je z dôvodu predloženia prejudiciálnych otázok prerušené. Až vo finálnom rozhodnutí o dovolaní bude mať najvyšší súd priestor na vysvetlenie svojho predchádzajúceho procesného postupu, a to predovšetkým vo vzťahu k založeniu svojej funkčnej príslušnosti, čo je podstatné z hľadiska kľúčovej námietky sťažovateľky o neprípustnosti dovolacieho prieskumu kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto táto námietka a v jej kontexte obsahovo nadväzujúce derivátne námietky uvedené v ústavnej sťažnosti zatiaľ nie sú spôsobilé/nemôžu byť predmetom ústavnoprávneho preskúmania. Ústavný súd, rešpektujúc už zmienený princíp subsidiarity, nie je oprávnený „predbehnúť“ najvyšší súd a zaujať stanovisko k otázkam nastoleným sťažovateľkou bez znalosti právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý by ústavný súd musel len hádať.

28. Sťažovateľka tiež brojí proti nesprávnemu procesnému postupu najvyššieho súdu, ktorý jej právnu vec nepredložil veľkému senátu, hoci tak robiť mal, čím bolo porušené jej právo podľa čl. 48 ods. 1 ústavy vo vzťahu k právu na zákonného sudcu. Ústavný súd (okrem okolnosti uvedenej v predchádzajúcom odseku) konštatuje, že napadnuté rozhodnutie v zásade nevyklučuje, aby po rozhodnutí Súdneho dvora najvyšší súd konal sťažovateľkou navrhovaným postupom a vec predložil veľkému senátu v súlade s § 48 ods. 1 CSP, pokiaľ dospeje k právnenému názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru už vyjadreného v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu. Z napadnutého rozhodnutia zatiaľ žiadne úvahy najvyššieho súdu v tomto smere nevyplývajú (a ani nemôžu) a ich riešenie zo strany ústavného súdu by bolo hypotetické.

29. Samotné napadnuté rozhodnutie nemá potenciál bez ďalšieho zasiahnuť spôsobom naznačeným sťažovateľkou do jej práv už v tomto štádiu konania. Priebeh súdneho konania je obligatórne spojený so skúmaním procesných podmienok, medzi ktoré na strane súdu patrí právomoc a príslušnosť. Sťažovateľka zásadne argumentuje, že odvolacím súdom riešená otázka právomoci súdov na konanie o jej žalobe je v dovolacom konaní skúmaná predčasne, keďže ide o kasačné rozhodnutie odvolacieho súdu, teda nie o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto nie je možné predbehnúť procesné štádium, v ktorom sa dovolací prieskum vykonáva. Rovnako však postupuje v ústavnej sťažnosti, keď žiada, aby ústavný súd preskúmal čiastkové (špecifické) procesné rozhodnutie dovolacieho súdu v ním vedenom konaní, pričom najvyšší súd o dovolaní dosiaľ nerozhodol, a teda nevysvetlil svoj medzitýmny postup oproti sťažovateľkou preferovanému rozhodnutiu o odmietnutí dovolania.

30. Zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

31. S poukazom na princíp subsidiarity, konštatujúc absenciu právneho záujmu na riešení právnych otázok vyvstávajúcich z procesných rozhodnutí bez presahu do merita veci, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti označeného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj práva na zákonného sudcu pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

32. K námietke sťažovateľky o porušení jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje (odhliadnuc od nedostatku petitu ústavnej sťažnosti spočívajúceho v nemožnosti domáhania sa vyvolania prietahov rozhodnutím orgánu verejnej moci namiesto postupu orgánu verejnej moci), že nečinnosť najvyššieho súdu má v súčasnosti oporu v rozhodnutí o prerušení konania, čo samo osebe vylučuje posúdenie postupu dovolacieho súdu ako prietahového, a to predovšetkým v situácii, keď ústavný súd nevidel pri sťažovateľkou navrhovanom ústavnoprávnom prieskume napadnutého rozhodnutia, ktoré má byť dôvodom zbytočného predlžovania dovolacieho konania, svoju prieskumnú právomoc. Za súčasného procesného stavu nemožno relevantne vyhodnotiť ani zbytočné prietahy v konaní.

33. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

34. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ak by ďalší priebeh dovolacieho konania v jeho prerušení, resp. pokračovaní v ňom vykazoval nedostatky spočívajúce v nečinnosti alebo neefektívnej činnosti, toto rozhodnutie v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľke, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložila ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

35. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, preto sa už ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky uvedenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu